

ALZHEIMER

Izgubila sam metode,
više se ne mogu sjetiti
kako da te ne volim,
ni šta obući
kada ne želim
biti gola.
Više se ne mogu sjetiti
tvoga lica
niti kako su se ono zvala
naša djeca.
Kašika je samo otisak
nekog davnog jela.

Posljednje večere.

KUPATILA

Suh čempres kroz prozor.

U golom pruću hoće biti čisto
za ćilibar u stoljetnom kalendaru
rolati se u sandalama
ne biti smetnja Diogenu u kadi
(on nikada ne napada prvi).
Tanjirima je sirtaki isto što i
pločicama sevdah, isparenja.

Žileti su udvojeni u toaleti , na ljubav
prema Antigoni i zalutalog daždevnjaka
u ormariću
(egejska su mora primila u njedra
losose koji nisu imali kamo putovati
i sva pisma iz Osla koja su greškom stizala
u tri posle nula nula).

Ime ljubimca je Anaksimandar.

DUHANSKI PUT

Sjeća drveća na putu gdje ih nema
šuma je uma kad je sakralno
zamišljati muziku (jer i tebe nema)
vrijeme ručka, prosvjedi, frakture potoka,
materijal su za evropske pjesnike.
Ja sanjam Bacha i običnu ribu
umrlu od samilosti. kauzalnosti u kretanju ptica
dotaknu šibicu i pripaljujem cigaretu .
odmjereno čelo je karizmatično, gotovo betonsko
na putu gdje posrću i vjetar i vegetacije .
pigment željeznice je pamučan u c(r)ijevima
kroz koje stižem do centra. Svinje po žirskim
putevima su daleko. Prsa mi imaju korijen
tog dna gdje se sastaju limun i esspreso.
nikotin je željeznica unutarnjeg poriva
gdje te čekam. Grad je zvonik i grad su golubovi
tog prozor, svježina pod kojom lusteri
njemačkom disciplinom bude
naša tijela.

HEROIN (KAO DA JE BILO NEKAD)

Jednom je svirala stari raštimovani klavir
i bila dečko, on zagledana djevojčica
u sive krovove garnizona, iza pokidanih veza
ljudi su koračali u grupama u pola dva
i trovali se lišćem u sjenama brijestova,
Budva, Novi Sad (hajmo plakat), bohemijans
zemlja za nas u štandu kao drvo, litvanija
i hronično prekrajanje ruža, kromozon i biti
gladan glagola biti u onome što potamni
u leglu štakora, ili se oslonjeno na vitlo
mreška lijanama, vitla lijeskovima
nad jaslama u štulama da dodiruje nebo.
Jednom su bili ovisne rečenice složene
i blijede kao granit u predjelu iza voda,
slušale kako i potamni i odreže u
refleksno, u svakome kutu, u svakome vrtu
da nostalgičan par ludačke košulje
raste u rukama osamljenih riječnika.

LORA, OGLEDALO

Važilo bi da budem budem.

Ostavljam pjesmu o Lori i domu penzionera.

Jedan dva tri, jesam.

I evo , razumijem ogledala razbijena klicama
(nikom ne uspijeva za rubom očešljati
sav taj jazz, generacijama).

Holesterol u krvi kako protiče vrijeme.

Šuma je već sva noć noć je; tautologija predgrađa.

Lora u rukavicama sadrži mlijeko u tragovima.

Lopoče u sijenu. Šutnju Sjever za mašine
koje čekaju pretke.

Važno je da budem budem.

Lora ostavlja pasijans i oblači kaput.

Hoda ka centru pred ogledalom.